

Arrest

nr. 242 310 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 18 september 2020 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 31 augustus 2018 elk een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers worden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 25 oktober 2019 en op 30 januari 2020.

1.2. Op 13 februari 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een soennitische Koerd te zijn, geboren op X1997 in X (Centraal-Irak). U woonde, tot de inval van Daesh in 2014 in uw regio, in het dorp Qabusiya, ten zuiden van Sinjar. U werkte samen met uw broer als herder in Qabusiye. Uw vader verdween in 2002. Zijn verdwijning houdt verband met een bloedwraakkwestie tussen uw familie en de familie [A.], maar u heeft hierover geen enkele kennis. U vermoedt dat uw vader werd gedood. Toen Daesh jullie regio binnenkwam besloten u, uw broer [J.Z.A.] [...] en uw moeder te vluchten. Jullie vertrokken de avond voor de inval van Daesh in jullie dorp te voet richting de Koerdisch Autonome Regio (KAR). Hier konden jullie terecht in een school in Zakho (KAR). Later werden jullie overgeplaatst naar het vluchtelingenkamp Bersive in Zakho. Hier verbleven jullie gedurende drie jaar in een tent. U en uw broer vonden na een tweetal maanden werk. Jullie werkten in een zanden kiezelfabriek, 40 minuten verwijderd van het vluchtelingenkamp. Jullie werkten hier 6 dagen in de week en hadden elk een maandloon van rond de 300 euro. Op een dag, ergens in 2017, kwam jullie chef naar jullie om te zeggen dat jullie gezocht werden door leden van de familie [A.] in het kader van de bloedwraakkwestie. Jullie chef was hiervan op de hoogte omdat hij deel is van dezelfde stam als de [A.] familie. Jullie moeder weet wat er destijds gebeurd is en waarom jullie families in de clinch lagen, maar zij weigerde hier iets over te vertellen. Ze besloot wel dat het te onveilig voor jullie was geworden nog langer in Zakho te blijven, dus ze bereidde jullie vlucht voor. Jullie verlieten samen Irak, met behulp van een smokkelaar, en reisden naar Turkije waar jullie een jaar verbleven. Hier werkten u en uw broer illegaal in een bakkerij. Jullie moeder vertelde plots dat het ook in Turkije te riskant was voor jullie – de [A.] familie kon jullie immers ook daar vinden - om te blijven en besloot dat jullie moesten verderreizen naar Europa. Uw moeder bleef in Turkije daar zij enerzijds niet genoeg geld had voor de vlucht en anderzijds bij haar vriend, die ze in Turkije had ontmoet, wilde blijven. U en uw broer reisden met een smokkelaar door verschillende, voor u onbekende, landen tot in België. U vroeg internationale bescherming aan in België op 31/08/2018. Ook uw broer verzocht diezelfde dag om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een Belgisch attest van een cursus 'Frans' en loonfiches van uw werk in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde allereerst uw regio van herkomst, i.c. Qabusiya, Sinjar (Centraal-Irak), te hebben verlaten in 2014 omwille van de inval van Daesh. U trok hierop met uw moeder en broer naar Zakho (KAR – Noord-Irak), maar uit het vrees het slachtoffer te worden van bloedwraak – uw familie zou al ettelijke jaren in een bloedvete verwickeld zijn met de familie [A.] – verliet u uiteindelijk ook deze regio en vluchtte weg uit Irak.

Wat betreft uw vlucht uit Qabusiya dient allereerst te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u deze regio preventief bent ontvlucht, dit omwille van de komst van Daesh. De mukhtar loste een schot, lichtte jullie in dat Daesh onderweg was waarna het hele dorp wegvluchtte (CGVS 1, p. 12). Andere redenen voor uw vlucht uit Qabusiya in 2014 haalde u niet aan. Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u er ooit persoonlijk problemen heeft gekend. U merkte zelfs uitdrukkelijk op dat jullie het voordien, voor de komst van Daesh en dus voor jullie vertrek uit Qabusiya, goed hadden ginds (zie CGVS 1, p. 18). U toont aldus niet aan dat u Qabusiya omwille van een persoonlijke vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, diende te verlaten.

U verbleef vervolgens drie jaar in Zakho (Noord-Irak), doch diende uiteindelijk ook deze regio te ontvluchten uit vrees voor de [A.]-familie met wie uw familie al ettelijke jaren in een bloedwraakkwestie verwickeld is. Echter, uit wat volgt, zal duidelijk blijkt dat aan deze bloedwraak, minstens het persoonlijke risico dat u omwille hiervan meent te lopen, geen enkel geloof kan worden gehecht.

U leefde, samen met uw moeder en broer, drie jaar in Zakho en heeft in deze periode immers nooit persoonlijke problemen gekend. Op een dag in 2017 zou u, via uw baas, zijn ingelicht dat leden van de [A.]-familie naar jullie waren komen vragen. Hij stelde dat het beter was dat jullie zouden stoppen met werken en Irak moesten verlaten (CGVS1, p. 20). Echter, u kan deze vrees niet hardmaken. U verklaarde dat uw vader in 2002 verdween, dit zou verband houden met de bloedwraak, zo stelde u. Nog volgens u is uw vader ondertussen dood. Dit betreft echter een loutere bewering van uw kant, gestoeld op uw eigen veronderstellingen. Wat er precies met uw vader gebeurde weet u niet. Evenmin kan u verduidelijken waarover de bloedwraak precies ging (zie CGVS 1, p. 8, 18 en 19). Ook uw broer blijkt niet eens met zekerheid te weten of jullie vader dood is noch kan hij enige duidelijkheid scheppen rond de omstandigheden van de bloedwraak (zie CGVS [J.] 1, p. 21). U kan ook niet vertellen wie deze [A.]-familie precies is, waarom ze u en uw broer zouden zoeken noch weet u hoe ze eruit zien (CGVS1, p. 18, p. 19 p.20, p.21, p. 23, CGVS2, p. 7). U zou via uw baas over deze bloedwraak zijn ingelicht, maar meer uitleg zou hij jullie niet gegeven hebben (zie CGVS 1 [J.], p. 22). Zelfs verklaarde u hieromtrent dat u ook niet meer uitleg heeft gevraagd aan uw baas (zie CGVS 1, p. 20). Dit mag op zich reeds ten zeerste verbazen. Volgens uw verklaringen is uw moeder dé persoon die meer informatie hieromtrent heeft, maar zij zou jullie hier niets over willen vertellen (CGVS1, p. 18). Dit is geenszins aannemelijk. Gezien deze bloedwraak dé reden is waarom jullie uiteindelijk Irak hebben verlaten én er tot op heden niet zouden kunnen terugkeren, mag logischerwijs verondersteld worden dat jullie hieromtrent enige duiding zouden kunnen geven en duidelijke verklaringen zouden kunnen afleggen. Dat uw moeder, die jullie kost wat kost uit Irak wilde weghalen uit veiligheidsoverwegingen, jullie dan niet de minste informatie zou willen geven over deze bloedwraak en de ernst van de risico's die jullie mogelijk lopen, kan geenszins worden begrepen.

Daarnaast vond dit vermeend conflict tussen uw vader en de [A.] familie bijna twee decennia - in 2002 - geleden plaats (CGVS1, p. 8). U en uw broer konden hierna probleemloos 17 jaar lang in Qabusiya wonen zonder dat deze bloedwraak zich heeft gemanifesteerd, of zelfs maar ter sprake zou zijn gebracht, en ook gedurende uw 3jarig verblijf in Zakho bleef enige vorm van bloedwraak uit. Waarom deze familie u, alsook uw broer, dan plots na bijna 20 jaar (!) in het vizier zou hebben en u zou willen vermoorden is niet duidelijk. Ook zelf kan u hierop geen antwoord geven en ook uw broer moet hier het antwoord schuldig blijven (zie CGVS [J.] 1, p. 21-22). Zowel u als uw broer houden het er ook hier weer op dat uw moeder jullie nooit iets wilde meedelen (CGVS1, p. 18 en CGVS [J.] 1, p. 20). Moest de [A.]-familie echt van plan geweest zijn wraak te nemen op jullie is het volstrekt onlogisch dat ze dit niet zouden gedaan hebben in de 17 jaar dat jullie in Qabusiya zaten – nochtans zouden ze uw vader daar hebben weten te vinden – dan wel gedurende de 3 jaar dat jullie nadien in Zakho verbleven. Volgens uw verklaringen was de [A.] familie immers afkomstig uit Zakho (CGVS1, p. 18). Hiermee rekening houdende mag het bovendien ook ten zeerste verbazen dat uw moeder, die wel van alles op de hoogte zou geweest zijn, er dan totaal geen graten in zag om zich met haar twee zonen gedurende meerdere jaren net in Zakho te vestigen en jullie hier bovendien de 'vrijheid' gaf om buiten te komen en deel te nemen aan het openbare leven (zie infra).

Deze bedenking gaat evenzeer op wat betreft de plaats waar u en uw broer jarenlang zouden gewerkt hebben. Blijkt immers dat jullie baas tot dezelfde stam behoorde als de gevreesde [A.] familie. Deze chef kwam jullie elke dag – 6 dagen per week - ophalen aan het kamp om jullie naar de fabriek te voeren (CGVS2, p. 3 en 8). Het rijmt absoluut niet dat uw moeder, die wel bereid was haar land samen met jullie te ontvluchten omwille van haar vrees voor de [A.] familie, jullie wel toeliet te werken in een fabriek van een persoon die tot dezelfde stam behoorde als de [A.] familie en het haar blijkbaar ook niet deerde dat jullie dagelijks alleen met hem in de wagen zaten op weg naar de fabriek. Even zo onaannemelijk is voorts het feit dat uw moeder u en uw broer ook toeliet jullie vrij buiten het kamp te bewegen en in jullie vrije tijd naar de soek te laten gaan. U verklaarde dat u hier tijdens uw vrije dagen ging shoppen voor kleren, wat rondwandelde of op café ging (CGVS2, p. 5, p. 6, p. 9 & CGVS2 broer p. 7).

Indien uw vader daadwerkelijk al die tijd terug in een bloedwraak verwickeld raakte met een familie afkomstig uit Zakho, kan redelijkerwijs verondersteld worden dat uw moeder zich elders in de Koerdische Regio zou gevestigd hebben, minstens jullie hiervan zou hebben ingelicht én toch enige

veiligheidsmaatregelen zou hebben getroffen om te vermijden dat jullie zouden gevonden worden. Haar gedrag en houding naar jullie toe gedurende jullie jarenlange verblijf in Zakho druist regelrecht in tegen hetgeen redelijkerwijs kan verwacht worden van iemand die daadwerkelijk vreest dat haar zonen het slachtoffer zouden worden van een bloedwraak. Het spreekt dan ook voor zich dat jullie complete onwetendheid omtrent deze bloedwraak, die de kern van jullie vluchtrelaas uitmaakt, jullie geloofwaardigheid compleet onderuit haalt.

Volledigheidshalve dient hier worden aan toegevoegd dat u zelf verklaarde gevlucht te zijn zonder eigenlijk te weten waarom u gevlucht bent (CGVS1, p. 19). U blijkt tot slot ook aangaande uw actuele situatie geen zekerheid te hebben. U komt hier niet verder dan op te merken dat u zeker zal gedood worden ingeval van een terugkeer en dat ze u zeker nog steeds zoeken. Dit betreffen echter opnieuw loutere veronderstellingen die op geen enkele manier ondersteund worden. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u nog gedegen pogingen heeft ondernomen u omtrent de eventuele evolutie van uw (zogenaamde) problemen te informeren. U gevraagd hoe u weet dat u nog gezocht, komt u tot slot ook niet verder dan te verwijzen naar wat u in 2017, voor uw vlucht, via uw baas zou vernomen hebben in Zakho. Uw totale onwetendheid aangaande de eventuele evolutie van uw problemen én uw complete nalatigheid ook maar enige poging te ondernemen duidelijkheid hieromtrent te verkrijgen, holt de waarachtigheid van uw relaas en beweemde vrees voor vervolging eens te meer uit.

Dat jullie Zakho, en bij uitbreiding, Irak omwille van een gegronde vrees voor vervolging dienden te verlaten, is geenszins aangetoond. De vluchtelingenstatus kan u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de

veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Noord-Irak te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019; de eerder genoemde UNHCR International Protection Considerations van mei 2019; en het document UNHCR, Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq - Ability of Persons Originating from Formerly ISIS-Held or Conflict-Affected Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation (update I, november 2019), beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5dc04ef74.html> of <http://www.refworld.org/>), blijkt enerzijds dat de Koerdische Autonome Regio (KAR) niet alleen over de weg maar ook met het vliegtuig bereikbaar is; en anderzijds dat vestiging er mogelijk is. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Sulaymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn er terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnenkomen. De Koerdische veiligheidsdiensten houden een veiligheidscontrole bij binnenkomst in de KAR. In het verleden werden restrictieve maatregelen ingevoerd met betrekking tot binnenkomst en verblijf in de KAR, al waren deze niet in de eerste plaats op etnische Koerden gericht. In de provincies Erbil en Sulaimaniyah werd de vereiste van een garantsteller om toegang te krijgen tot het grondgebied in het voorjaar van 2019 opgeheven. In de provincie Dohuk geldt een dergelijke binnenkomstvereiste enkel nog voor Arabieren afkomstig uit conflictgebieden of gebieden die in handen zijn geweest van IS en voor Turkmenen afkomstig uit Tal Afar. Etnische Koerden die het geweld in Centraal-Irak ontvluchten, kunnen zich voorts over het algemeen zonder problemen vestigen in de KAR. Zij hebben hiervoor geen sponsor nodig. Het lokale Asayish-kantoor van de beoogde verblijfplaats zal een veiligheids- en achtergrondcontrole uitvoeren.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulaymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De KAR kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in

om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheeming van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Zakho actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Zakho. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note van juni 2019 wordt een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk geacht indien het vaststaat dat de verzoeker er kan voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften, met name huisvesting, voedsel en hygiëne. Bovendien moet de verzoeker er in zijn eigen levensonderhoud of dat van zijn gezin kunnen voorzien. Het CGVS benadrukt dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Irakese verzoeker om internationale bescherming. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Irak. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de Noord-Irak vestigt.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u gedurende drie jaar, met uw broer en moeder, zonder enig probleem in Zakho kon verblijven. Zoals hierboven immers uitdrukkelijk werd uiteengezet kan aan uw beweringen dat jullie Zakho, en uiteindelijk Irak, dienden te verlaten uit vrees het slachtoffer te worden van een bloedwraak geen enkel geloof worden gehecht. Blijkt voorts uit uw verklaringen dat u en uw broer ook werk hadden in Zakho, en dit vanaf een 2-tal maanden na jullie aankomst in Noord-Irak (CGVS2, p. 3). Dit betrof bovendien een fulltime betrekking – jullie werkten beiden zes dagen per week – waarbij jullie elk 300\$ per maand verdienden. (CGVS2, p. 2-3). Jullie beoefenden deze job tot jullie laatste dag in Irak (CGVS2, p. 9). Dat jullie niet opnieuw in dezelfde firma aan de slag zouden kunnen, dan wel elders werk zouden kunnen vinden, toonde u dan ook niet aan. U en uw broer zijn immers beiden jonge mannen die reeds aantoonde in staat te zijn jullie uit de slag te trekken – jullie vonden niet alleen werk in Zakho maar ook in Turkije (CGVS1, p. 17) en reisden op eigen houtje naar Europa waar jullie zich in een vreemd land vestigden – zodat kan verwacht worden dat jullie ook in staat zouden zijn jullie in jullie eigen land van herkomst, zij het in een andere regio dan jullie regio van herkomst, waar jullie bovendien de taal machtig zijn, te vestigen en er een leven op te bouwen. Blijkt bovendien ook dat jullie een goede band hadden met jullie baas. Hij kwam jullie elke dag ophalen aan het vluchtelingenkamp waar jullie verbleven om jullie mee te nemen naar het werk, hij voorzag voedsel voor jullie tijdens de werkuren én hij bezorgde u tevens sigaretten (zie CGVS2, p. 8). Aangaande jullie bewering dat jullie drie jaar lang in het vluchtelingenkamp verbleven, wat trouwens een loutere bewering is die u geenszins staaft, dient voorts te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen nergens blijkt dat jullie geen mogelijkheid zouden gehad hebben zich elders, buiten het kamp te vestigen. Zelf gaf u hier toe nooit gezocht te hebben naar een accommodatie buiten het vluchtelingenkamp. Als reden hiervoor gaf u bovendien tegenstrijdige antwoorden. U verklaarde enerzijds dat dit waarschijnlijk niet toegelaten zou worden door uw moeder omwille van de bloedwraak (CGVS2, p. 9) Echter, gezien de beweerde bloedwraak niet kan weerhouden worden, betreft dit alvast een argument dat geen steek houdt. Anderzijds verklaarde u zelf uitdrukkelijk dat u een alternatieve woonoptie eigenlijk nooit besproken heeft met haar (CGVS2, p. 13). U diende uiteindelijk ook toe te geven dat, indien er geen bloedwraak zou geweest zijn – wat, gelet op de ongeloofwaardigheid van dit gegeven, ook het geval is – u wel de mogelijkheid had om, eventueel tijdelijk, bij uw baas te verblijven (zie CGVS 2, p. 9).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen haalde u opnieuw aan dat dit niet mogelijk is omwille van de bloedwraak (CGVS1, p. 21). Gezien deze bloedwraak niet kan weerhouden worden, kan deze ook niet als een geldig argument worden ingeroepen om te besluiten dat u zich niet opnieuw in Zakho, dan wel elders in de Koerdische Regio, zou kunnen hervestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Noord-Irak over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit voornoemde UNHCR International Protection Considerations van mei 2019 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR acht een interne hervestiging in de KAR redelijk indien uit de individuele omstandigheden van de verzoeker blijkt dat hij er toegang heeft tot adequate huisvesting, er kan voorzien in zijn levensonderhoud en de nodige infrastructuur en toegang tot basisdiensten beschikbaar is. U verklaarde een goede band te hebben met uw werkchef (CGVS2, p.7). Op de vraag of u (tijdelijk) bij hem kon gaan wonen antwoordde u dat dit niet mogelijk zou zijn omwille van de bloedwraak (CGVS2, p. 9). Gezien u deze bloedwraak niet aannemelijk heeft kunnen maken is dit een log argument. Daarbovenop antwoordde u vervolgens zelf dat u, indien deze bloedwraak even weggecijferd zou worden, u wel zou kunnen gaan wonen bij deze werkchef (CGVS2, p. 9). Volledigheidshalve dient hieraan worden toegevoegd dat jullie werkchef voorzag in gratis eten tijdens de werkuren en ook jullie sigaretten kocht (CGVS2, p. 6, p. 8).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Noord-Irak aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Ook uw voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande. Zo bewijst uw werkattest het taalattest enkel dat u in België werkte in de appelpluk en Franse taallessen volgde. Deze gegevens staan los van de redenen waarom u beweert uw land van herkomst verlaten te hebben.

Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat ook in hoofde van uw broer door de Commissaris-generaal werd beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van de tweede verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben een soennitische koerd te zijn, afkomstig uit Qabusiya, Sinjar (Centraal-Irak). U woonde tot de inval van Daesh in 2014 in uw regio in het dorp Qabusiya. U werkte er samen met uw broer als herder. Uw vader overleed reeds in 2002. Toen Daesh jullie regio binnenkwam besloten u, uw broer [H.Z.A.] [...] en uw moeder te vluchten. Jullie vertrokken de avond voor de inval van Daesh in jullie dorp te voet richting de Koerdisch Autonome Regio (KAR). Hier konden jullie terecht in een school in Zakho (KAR). Later werden jullie overgeplaatst naar het vluchtelingenkamp Bersive in Zakho. Hier verbleven jullie gedurende drie jaar in een tent. U en uw broer vonden na een tweetal maanden werk. Jullie werkten in een zand- en kiezelfabriek, 40 minuten verwijderd van het vluchtelingenkamp. Op een dag in 2017 kwam jullie baas naar jullie om te zeggen dat jullie gezocht werden omwille van bloedwraak. Zo zou jullie overleden vader 15 jaar geleden een conflict gehad hebben met de [A.] familie. Jullie chef was hiervan op de hoogte omdat hij deel is van dezelfde stam als de [A.] familie. Hij raadde jullie aan jullie werkzaamheden stop te zetten en Irak te verlaten. Jullie moeder weet wat er destijds gebeurd is en waarom jullie families in de clinch lagen, maar zij weigerde hier iets over te vertellen. Ze besloot wel dat het te onveilig voor jullie was geworden in Zakho te blijven, dus ze bereidde jullie vlucht voor. Jullie verliet uiteindelijk, samen met jullie moeder, Irak in 2017 en reisden naar Turkije waar jullie een jaar verbleven. Hier werken u en uw broer als bakker. Jullie moeder vertelde plots dat het ook in Turkije te riskant was voor jullie om te blijven en besliste dat jullie naar Europa moesten verderreizen. Bij gebrek aan voldoende middelen om mee te reizen en omdat ze bij haar vriend, die ze in Turkije had leren kennen, wilde blijven, bleef zij in Turkije achter. U en uw broer reisden, met de hulp van een smokkelaar, via een aantal voor u onbekende landen, verder tot in België. U vroeg internationale bescherming aan in België op 31/08/2018. Ook uw broer verzocht die dag om internationale bescherming in België.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: attest aangaande een cursus Frans die u volgde in België en loonfiches van werk in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van uw verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als aangehaald door uw broer, [H.Z.A.], in het kader van zijn verzoek. In hoofde van uw broer [H.Z.A.] [...] werd door de Commissaris-generaal echter besloten tot een weigering van de vluchtelingstatus en weigering van subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Gezien u uw verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als aangehaald door uw broer, en voor het overige geen andere, eigen motieven aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw broer.

Deze beslissing luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van "Artikel 1A §2 van het Internationale Verdrag van Genève, Artikelen 48/3 §2, §4, §5, 48/5§2, §3, 48/6 et 48/7, 62 van de Vreemdelingenwet, Artikelen 2 en 3 van de Wet dd 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid."

Wat betreft de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus, lichten verzoekers het volgende toe:

"Verzoekers hebben uitgelegd dat ze :

Ze vertrokken de avond voor de inval van Daesh in hun dorp te voet richting de Koerdisch Autonome Regio.

Ze preciseren in hun verhoor : 1. 1 dag voor hun komst, heeft de moktar 's avonds een schot gelost om de dorpelingen te waarschuwen dat ze moesten vluchten.

o. Hoe wisten jullie dat ze op komst waren? De moktar was op de hoogte. Hij had telefonisch contact met Sinjar en kon ons waarschuwen.

b. U maakte het dus niet mee dat IS in het dorp kwam ? Nee, we zijn ervoor gevlucht.

c. Zijn er mensen in het dorp achtergebleven? Iedereen is gevlucht.

Het CGV5 preciseert in zijn motivatie :

"Wat betreft uw vlucht uit Qabusya dent allereerst te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u deze regio preventief bent ontvlucht dit omwille van de komst van Daesh...

Uit uw verklaringen blijkt ook niet dat u er ooit persoonlijk problemen heeft gekend... "

Verzoekers hebben gepreciseerd dat de moktar van hun dorp heeft de dorpelingen waarschuwen dat ze moesten vluchten.

Iedereen kende de mishandelingen van Daesh en het was dus normaal dat ze vluchten voor hun aankomst.

Het is een onzin van het CGVS om te verwijten dat ze deze regio preventief zijn ontvlucht. Om het CGVS te geloven, ze moesten blijven in hun dorp en dan vredig wachten op Daesh's aankomst en waarschijnlijk sterven.

Het is niet serieus.

2.

Verzoekers hebben het vrees de slachtoffers te worden van bloedwraak, (hun familie met de familie [A.]). Hun vader is overleden in 2002.

Het CGVS beweert dat er geen geloof kan worden gehecht.

Dit vermeend conflict tussen uw vader en de A jam familie bijna twee decennia geleden plaats...

Verzoekers hebben dus aan getoond dat er in hun hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor ze gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

*Vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen. (J.C. Hataway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, 1991, 101 e.v.)*

Verzoekers weten net waarom er bestaat een conflict tussen hun familie en de familie [A.] ; hun moeder weigerde te spreken over dit probleem.

Papa had toen het probleem met familie Ad AM. Zijn lot is onbekend en we weten niet hoe hij om het leven kwam. Onze moeder weet het maar ze heeft ons niets gezegd. Hij is overleden. We hebben hem niet gezien. Onze moeder heeft ons niets gezegd.

1. *Waarom was er na 15 jaar plots gevaar en eerder niet? We vroegen het aan moeder maar ze wou niets zeggen.*

a. *Waarom wou ze niets vertellen ? Ik weet het niet*

b. *Een vermoeden? Ik zou het niet weten. Ik stelde de vraag meermaals zonder antwoord. Ik probeerde stiekem haar telefoongesprekken af te luisteren zonder resultaat.*

2. *Hoe komt het dat uw vader die van Kabusija afkomstig is een bloedwraak heeft met een familie die zo ver woont in Zako? Vroeger, voordat ik geboren werd, woonde vader in Zako.*

a. *Wat deed hij daar? Ik weet het niet. Ik was toen nog niet geboren.*

De risico is nog steeds reel."

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Volgens het CGVS blijkt dat de veiligheidssituatie in de vr noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Govrnmt significant stabiel is dan de situatie Centraal-Irak. De KAR kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

De stabiliteit is niet optimale."

Verzoekers voegen geen stukken ter ondersteuning van hun beroep toe.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op

basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1. Verzoekers, die de Iraakse nationaliteit hebben, zijn afkomstig van het dorp Qabusiye ten zuiden van Sinjar. Hun vader verdween in 2002, volgens verzoekers als gevolg van een bloedwraakkwestie tussen hun familie en de familie A. Toen Daesh hun regio binnenkwam, vluchtten verzoekers naar de Koerdische Autonome Regio (hierna: KAR). Zij verbleven drie jaar in het vluchtelingenkamp Bersive in Zakho, waar ze werkten in een zand- en kiezelfabriek. In 2017 hoorden verzoekers dat ze door de familie A. werden gezocht wegens de bloedwraakkwestie. Daarop zijn verzoekers Irak ontvlucht.

5.2. Wat betreft de vlucht uit het dorp Qabusiya, blijkt uit verzoekers' verklaringen dat zij samen met alle dorpsbewoners hun dorp ontvlucht zijn omwille van de komst van Daesh (AD CGVS, eerste verzoeker, gehoorverslag I, p. 12). In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te suggereren, stelt de commissaris-generaal de noodzaak van hun vlucht voor Daesh niet in vraag, noch wordt hen verweten dat ze de regio preventief zijn ontvlucht. Hij merkt in de bestreden beslissingen enkel terecht op dat dit de enige reden is waarom verzoekers hun dorp ontvlucht zijn. Ze verklaarden immers dat zij geen andere redenen voor hun vlucht uit het dorp aanhaalden. Verzoekers verklaarden evenmin dat ze daar ooit persoonlijke problemen hebben gekend voor de komst van Daesh, integendeel ze hadden het daar goed (AD CGVS, eerste verzoeker, gehoorverslag I, p. 12). Bijgevolg kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat niet blijkt dat zij het dorp Qabusiya hebben verlaten wegens een persoonlijke vervolging, dit is een vervolging specifiek tegen hen persoonlijk gericht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele en concrete argumenten aanvoeren die de door de commissaris-generaal gedane vaststellingen in deze kunnen ontcrachten of weerleggen.

5.3. Wat betreft de vlucht uit Zakho wegens een bloedwraakkwestie met de familie A., oordeelt de commissaris-generaal dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Hij motiveert hierover terdege als volgt:

“Echter, uit wat volgt, zal duidelijk blijkt dat aan deze bloedwraak, minstens het persoonlijke risico dat u omwille hiervan meent te lopen, geen enkel geloof kan worden gehecht.

U leefde, samen met uw moeder en broer, drie jaar in Zakho en heeft in deze periode immers nooit persoonlijke problemen gekend. Op een dag in 2017 zou u, via uw baas, zijn ingelicht dat leden van de [A.]-familie naar jullie waren komen vragen. Hij stelde dat het beter was dat jullie zouden stoppen met werken en Irak moesten verlaten (CGVS1, p. 20). Echter, u kan deze vrees niet hardmaken. U verklaarde dat uw vader in 2002 verdween, dit zou verband houden met de bloedwraak, zo stelde u. Nog volgens u is uw vader ondertussen dood. Dit betreft echter een loutere bewering van uw kant, gestoeld op uw eigen veronderstellingen. Wat er precies met uw vader gebeurde weet u niet. Evenmin kan u verduidelijken waarover de bloedwraak precies ging (zie CGVS 1, p. 8, 18 en 19). Ook uw broer blijkt niet eens met zekerheid te weten of jullie vader dood is noch kan hij enige duidelijkheid scheppen rond de omstandigheden van de bloedwraak (zie CGVS [J.] 1, p. 21). U kan ook niet vertellen wie deze [A.]-familie precies is, waarom ze u en uw broer zouden zoeken noch weet u hoe ze eruit zien (CGVS1, p. 18, p. 19 p.20, p.21, p. 23, CGVS2, p. 7). U zou via uw baas over deze bloedwraak zijn ingelicht, maar meer uitleg zou hij jullie niet gegeven hebben (zie CGVS 1 [J.], p. 22). Zelfs verklaarde u hieromtrent dat u ook niet meer uitleg heeft gevraagd aan uw baas (zie CGVS 1, p. 20). Dit mag op zich reeds ten zeerste verbazen. Volgens uw verklaringen is uw moeder dé persoon die meer informatie hieromtrent heeft, maar zij zou jullie hier niets over willen vertellen (CGVS1, p. 18). Dit is geenszins aannemelijk. Gezien deze bloedwraak dé reden is waarom jullie uiteindelijk Irak hebben verlaten én er

tot op heden niet zouden kunnen terugkeren, mag logischerwijs verondersteld worden dat jullie hieromtrent enige duiding zouden kunnen geven en duidelijke verklaringen zouden kunnen afleggen. Dat uw moeder, die jullie kost wat kost uit Irak wilde weghalen uit veiligheidsoverwegingen, jullie dan niet de minste informatie zou willen geven over deze bloedwraak en de ernst van de risico's die jullie mogelijk lopen, kan geenszins worden begrepen.

Daarnaast vond dit vermeend conflict tussen uw vader en de [A.] familie bijna twee decennia - in 2002 - geleden plaats (CGVS1, p. 8). U en uw broer konden hierna probleemloos 17 jaar lang in Qabusiya wonen zonder dat deze bloedwraak zich heeft gemanifesteerd, of zelfs maar ter sprake zou zijn gebracht, en ook gedurende uw 3jarig verblijf in Zakho bleef enige vorm van bloedwraak uit. Waarom deze familie u, alsook uw broer, dan plots na bijna 20 jaar (!) in het vizier zou hebben en u zou willen vermoorden is niet duidelijk. Ook zelf kan u hierop geen antwoord geven en ook uw broer moet hier het antwoord schuldig blijven (zie CGVS [J.] 1, p. 21-22). Zowel u als uw broer houden het er ook hier weer op dat uw moeder jullie nooit iets wilde meedelen (CGVS1, p. 18 en CGVS [J.] 1, p. 20). Moest de [A.]-familie echt van plan geweest zijn wraak te nemen op jullie is het volstrekt onlogisch dat ze dit niet zouden gedaan hebben in de 17 jaar dat jullie in Qabusiya zaten – nochtans zouden ze uw vader daar hebben weten te vinden – dan wel gedurende de 3 jaar dat jullie nadien in Zakho verbleven. Volgens uw verklaringen was de [A.] familie immers afkomstig uit Zakho (CGVS1, p. 18). Hiermee rekening houdende mag het bovendien ook ten zeerste verbazen dat uw moeder, die wel van alles op de hoogte zou geweest zijn, er dan totaal geen graten in zag om zich met haar twee zonen gedurende meerdere jaren net in Zakho te vestigen en jullie hier bovendien de 'vrijheid' gaf om buiten te komen en deel te nemen aan het openbare leven (zie infra).

Deze bedenking gaat evenzeer op wat betreft de plaats waar u en uw broer jarenlang zouden gewerkt hebben. Blijkt immers dat jullie baas tot dezelfde stam behoorde als de gevreesde [A.] familie. Deze chef kwam jullie elke dag – 6 dagen per week - ophalen aan het kamp om jullie naar de fabriek te voeren (CGVS2, p. 3 en 8). Het rijmt absoluut niet dat uw moeder, die wel bereid was haar land samen met jullie te ontvluchten omwille van haar vrees voor de [A.] familie, jullie wel toeliet te werken in een fabriek van een persoon die tot dezelfde stam behoorde als de [A.] familie en het haar blijkbaar ook niet deerde dat jullie dagelijks alleen met hem in de wagen zaten op weg naar de fabriek. Even zo onaannemelijk is voorts het feit dat uw moeder u en uw broer ook toeliet jullie vrij buiten het kamp te bewegen en in jullie vrije tijd naar de soek te laten gaan. U verklaarde dat u hier tijdens uw vrije dagen ging shoppen voor kleren, wat rondwandelde of op café ging (CGVS2, p. 5, p. 6, p. 9 & CGVS2 broer p. 7).

Indien uw vader daadwerkelijk al die tijd terug in een bloedwraak verwickeld raakte met een familie afkomstig uit Zakho, kan redelijkerwijs verondersteld worden dat uw moeder zich elders in de Koerdische Regio zou gevestigd hebben, minstens jullie hiervan zou hebben ingelicht én toch enige veiligheidsmaatregelen zou hebben getroffen om te vermijden dat jullie zouden gevonden worden. Haar gedrag en houding naar jullie toe gedurende jullie jarenlange verblijf in Zakho druist regelrecht in tegen hetgeen redelijkerwijs kan verwacht worden van iemand die daadwerkelijk vreest dat haar zonen het slachtoffer zouden worden van een bloedwraak. Het spreekt dan ook voor zich dat jullie complete onwetendheid omtrent deze bloedwraak, die de kern van jullie vluchtrelaas uitmaakt, jullie geloofwaardigheid compleet onderuit haalt.

Volledigheidshalve dient hier worden aan toegevoegd dat u zelf verklaarde gevlucht te zijn zonder eigenlijk te weten waarom u gevlucht bent (CGVS1, p. 19). U blijkt tot slot ook aangaande uw actuele situatie geen zekerheid te hebben. U komt hier niet verder dan op te merken dat u zeker zal gedood worden ingeval van een terugkeer en dat ze u zeker nog steeds zoeken. Dit betreffen echter opnieuw loutere veronderstellingen die op geen enkele manier ondersteund worden. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u nog gedegen pogingen heeft ondernomen u omtrent de eventuele evolutie van uw (zogenaamde) problemen te informeren. U gevraagd hoe u weet dat u nog gezocht, komt u tot slot ook niet verder dan te verwijzen naar wat u in 2017, voor uw vlucht, via uw baas zou vernomen hebben in Zakho. Uw totale onwetendheid aangaande de eventuele evolutie van uw problemen én uw complete nalatigheid ook maar enige poging te ondernemen duidelijkheid hieromtrent te verkrijgen, holt de waarachtigheid van uw relaas en beweerde vrees voor vervolging eens te meer uit.

Dat jullie Zakho, en bij uitbreiding, Irak omwille van een gegronde vrees voor vervolging dienden te verlaten, is geenszins aangetoond. De vluchtelingenstatus kan u niet worden toegekend.”

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot het vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas alsook pertinent en correct zijn.

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan verzoekers toekomt om voormelde vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Ook hier blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen maar zij voeren evenwel geen enkel element aan dat een ander licht werpt op bovenstaande concrete en naar behoren gemotiveerde vaststellingen of daaraan afbreuk kan doen. Verzoekers herhalen enkel hun eerdere bij het CGVS afgelegde verklaringen. Het louter vasthouden aan de afgelegde verklaringen, zonder hierover enig verder uitleg of verduidelijking te verschaffen, volstaat geheel niet om de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen en alsnog aan te tonen dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Aangezien bovenstaande vaststellingen op generlei wijze ook maar enigszins worden weerlegd, blijven ze onverminderd overeind.

Bijgevolg acht de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, verzoekers' vluchtrelaas niet geloofwaardig.

Deze vaststellingen en hetgeen hierboven wordt besproken volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen 2.4.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun vluchtredenen kunnen verzoekers zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts moet worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

6.2. Wat betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekers over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikken in de KAR, Noord-Irak, in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Met verwijzing naar het EASO "*COI Report: Iraq – Internal mobility*" van 5 februari 2019 en de COI Focus "*Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig*" van 19 september 2019 stelt de commissaris-generaal vast dat de KAR niet alleen over de weg maar ook met het vliegtuig bereikbaar is. Verder merkt hij op dat etnische Koerden de KAR vrij kunnen binnen komen en dat er geen binnenkomst- en verblijfsvereisten gelden, behalve dat het lokale Asayish-kantoor van de beoogde verblijfplaats een veiligheids- en achtergrondcontrole zal uitvoeren. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor onder meer op volgende rapporten: UNHCR International Protection Considerations van mei 2019 en het document UNHCR "*Iraq: Country of Origin Information on Access and Residency Requirements in Iraq - Ability of Persons Originating from Formerly ISIS-Held or Conflict-Affected Areas to Legally Access and Remain in Proposed Areas of Relocation*" van 1 november 2019.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de KAR concludeert de commissaris-generaal dat er thans geen reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en dit op basis van de objectieve landeninformatie, met name het EASO "*Country of Origin report Iraq: security situation*" van maart 2019 en de "*COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio*" van 20 november 2019. Verder stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er in hunnen hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan waardoor zij een verhoogd risico zouden lopen om het slachtoffer te worden van het aanwezige willekeurige geweld.

Wat betreft de redelijkheid van het vestigingsalternatief in de KAR verwijst de commissaris-generaal naar de richtlijnen van EASO in de Guidance note van juni 2019 en de UNHCR International Protection Considerations van mei 2019. Hieruit blijkt dat de humanitaire situatie in de KAR moeilijk is. Een intern vestigingsalternatief voor een etnische Koerd wordt enkel redelijk geacht indien uit de individuele omstandigheden van de verzoeker blijkt dat hij er toegang heeft tot adequate huisvesting, er kan voorzien in zijn levensonderhoud en de nodige infrastructuur en toegang tot basisdiensten beschikbaar is.

De commissaris-generaal gaat over tot een beoordeling in concreto van de individuele omstandigheden van verzoekers. Hij besluit dat de verzoekers de nodige vaardigheden hebben om in de KAR aan de slag te gaan en als zelfstandige jongemannen een bestaan uit te bouwen, maar ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikken, zodat een vestigingsalternatief aldaar voor hen redelijk is. De commissaris-generaal motiveert omstandig als volgt:

“Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat u gedurende drie jaar, met uw broer en moeder, zonder enig probleem in Zakho kon verblijven. Zoals hierboven immers uitdrukkelijk werd uiteengezet kan aan uw beweringen dat jullie Zakho, en uiteindelijk Irak, dienden te verlaten uit vrees het slachtoffer te worden van een bloedwraak geen enkel geloof worden gehecht. Blijkt voorts uit uw verklaringen dat u en uw broer ook werk hadden in Zakho, en dit vanaf een 2-tal maanden na jullie aankomst in Noord-Irak (CGVS2, p. 3). Dit betrof bovendien een fulltime betrekking – jullie werkten beiden zes dagen per week – waarbij jullie elk 300\$ per maand verdienden. (CGVS2, p. 2-3). Jullie beoefenden deze job tot jullie laatste dag in Irak (CGVS2, p. 9). Dat jullie niet opnieuw in dezelfde firma aan de slag zouden kunnen, dan wel elders werk zouden kunnen vinden, toonde u dan ook niet aan. U en uw broer zijn immers beiden jonge mannen die reeds aantoonde in staat te zijn jullie uit de slag te trekken – jullie vonden niet alleen werk in Zakho maar ook in Turkije (CGVS1, p. 17) en reisden op eigen houtje naar Europa waar jullie zich in een vreemd land vestigden – zodat kan verwacht worden dat jullie ook in staat zouden zijn jullie in jullie eigen land van herkomst, zij het in een andere regio dan jullie regio van herkomst, waar jullie bovendien de taal machtig zijn, te vestigen en er een leven op te bouwen. Blijkt bovendien ook dat jullie een goede band hadden met jullie baas. Hij kwam jullie elke dag ophalen aan het vluchtelingenkamp waar jullie verbleven om jullie mee te nemen naar het werk, hij voorzag voedsel voor jullie tijdens de werkuren én hij bezorgde u tevens sigaretten (zie CGVS2, p. 8). Aangaande jullie bewering dat jullie drie jaar lang in het vluchtelingenkamp verbleven, wat trouwens een loutere bewering is die u geenszins staft, dient voorts te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen nergens blijkt dat jullie geen mogelijkheid zouden gehad hebben zich elders, buiten het kamp te vestigen. Zelf gaf u hier toe nooit gezocht te hebben naar een accommodatie buiten het vluchtelingenkamp. Als reden hiervoor gaf u bovendien tegenstrijdige antwoorden. U verklaarde enerzijds dat dit waarschijnlijk niet toegelaten zou worden door uw moeder omwille van de bloedwraak (CGVS2, p. 9) Echter, gezien de beweerde bloedwraak niet kan weerhouden worden, betreft dit alvast een argument dat geen steek houdt. Anderzijds verklaarde u zelf uitdrukkelijk dat u een alternatieve woonoptie eigenlijk nooit besproken heeft met haar (CGVS2, p. 13). U diende uiteindelijk ook toe te geven dat, indien er geen bloedwraak zou geweest zijn – wat, gelet op de ongeloofwaardigheid van dit gegeven, ook het geval is – u wel de mogelijkheid had om, eventueel tijdelijk, bij uw baas te verblijven (zie CGVS 2, p. 9).

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen haalde u opnieuw aan dat dit niet mogelijk is omwille van de bloedwraak (CGVS1, p. 21). Gezien deze bloedwraak niet kan weerhouden worden, kan deze ook niet als een geldig argument worden ingeroepen om te besluiten dat u zich niet opnieuw in Zakho, dan wel elders in de Koerdische Regio, zou kunnen hervestigen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Noord-Irak over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.”

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit voornoemde UNHCR International Protection Considerations van mei 2019 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR acht een interne hervestiging in de KAR redelijk indien uit de individuele omstandigheden van de verzoeker blijkt dat hij er toegang heeft tot adequate huisvesting, er kan voorzien in zijn levensonderhoud en de nodige infrastructuur en toegang tot basisdiensten beschikbaar is. U verklaarde een goede band te hebben met uw werkchef (CGVS2, p.7). Op de vraag of u (tijdelijk) bij hem kon gaan wonen antwoordde u dat dit niet mogelijk zou zijn omwille van de bloedwraak (CGVS2, p. 9). Gezien u deze bloedwraak niet aannemelijk heeft kunnen maken is dit een log argument. Daarbovenop antwoordde u vervolgens zelf dat u, indien deze bloedwraak even weggecijferd zou

worden, u wel zou kunnen gaan wonen bij deze werkchef (CGVS2, p. 9). Volledigheidshalve dient hieraan worden toegevoegd dat jullie werkchef voorzag in gratis eten tijdens de werkuren en ook jullie sigaretten kocht (CGVS2, p. 6, p. 8).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Noord-Irak aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.”

Verzoekers beperken zich tot het loutere betoog dat “*stabiliteit (...) niet optimale*” is. Hiermee reiken verzoekers geen ernstige argumenten aan die de vaststellingen van de commissaris-generaal ook maar enigszins kunnen weerleggen.

Dat een intern vestigingsalternatief voor verzoekers in de KAR niet veilig noch redelijk zou zijn wordt hiermee niet aangetoond. Het besluit dat verzoekers over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikken in de Koerdische Autonome Regio blijft in deze stand van zaken dan ook onverminderd overeind.

6.3. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar de KAR in Irak een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS verschillende keren werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij uitgebreid de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat en werden zij bijgestaan door een tolk die het Badini machtig is.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Voor zover verzoekers de schending aanvoeren van artikel 26 van het KB CGVS en van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet is dit onderdeel van het middel onontvankelijk aangezien zij verzuimen om uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissingen zouden worden geschonden.

9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES